

arbejde mellem Danida og Danced. Men det kræver først og fremmest et godt samarbejde med modtagerlandene, så de projekter enten indgår i en integreret udviklingsplan, en strategisk miljøplanlægning eller en ressourceplanlægning i det pågældende land, så der bliver en balance mellem på den ene side vore ønsker i Folketinget, vore muligheder i Danmark, og på den anden side de pågældende ulandes ønsker og behov. Det skal også gælde med hensyn til Central- og Østeuropa.

Fru Seeberg var inde på spørgsmålet om inddragelse af ny teknik, adgang til ny teknik. Et vigtigt aspekt i det internationale miljøsamarbejde er netop adgang til de vestlige landes teknologi, og det er et vigtigt element i vores bistand.

Jeg har ikke nogen bemærkninger til hr. Fauherholdt, der imidlertid havde den interessante og, tror jeg, rigtige betragtning, at de penge, vi bruger i år, bliver fulgt op af bevillingerne til næste år. Det tror jeg han har ret i, for vi har sat os et langsigtet mål, og det får nogle konsekvenser, også af økonomisk karakter.

Jeg synes, hr. Kalnæs havde mange fornuftige betragtninger om, hvordan vi kan få den danske miljøbistand til at fungere bedre, og jeg er i alt væsentligt enig med ham.

Hr. Estrup var inde på, at man har svigtet efter Rio. Frem for at være så utrolig stolte over, hvad vi selv har gjort, kan vi jo godt være lidt beskæmmede over, at verden har bevæget sig i den gale retning siden Rio. Til trods for at der siden Rio er sket en vækst i Vesten i størrelsesordenen 25 pct., hvad angår det private forbrug, og 15-20 pct., hvad angår det offentlige forbrug, har man i alle lande sagt: Vi har ikke råd til bistand, vi har skåret ned. Jeg tror, at USA, som er verdens største økonomiske faktor i dag, er nede under 1 promille, når det drejer sig om ulandsbistand, og der er lagt op til yderligere nedskæringer næste år. Det præger desværre også billedet i mange andre lande, og der er ikke blevet kompenseret ved, at man er gået over til at give hjælp på andre måder.

Dette forhold gør naturligvis, at vi er nødt til at prioritere. Vi er nødt til at trække den private ressourcebase langt stærkere ind, og vi er nødt til at udnytte mulighederne i de internationale finansielle institutioner, som heldigvis bliver mere og mere optaget af Riomålsætningerne og -aspekterne. Men helt kan vi altså ikke kompensere for det, og det er altså udtryk for en fantastisk fattigdom i den rige del af verden, at

vi er så elendige til at dele vores overflod med andre lande. Meget ville være lettere, hvis andre lande gjorde det samme, som et stort flertal her i Folketinget er enige om, at Danmark skal gøre. Så ville meget se bedre ud.

Endnu en gang: Tak til ordførerne, selv til hr. Hald Madsen. Jeg havde en enkelt kritisk bemærkning til ham, men jeg synes også, det i øvrigt var et positivt indlæg, vi hørte fra hans side.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg vil allerførst også takke for den meget brede støtte, der er til sagen, og jeg vil føje til, at det ikke bare er værdifuldt i forbindelse med Danmarks ageren i internationale organisationer, hvor synspunkter om, hvad de og de burde gøre osv., er vigtige. Det er også af betydning i vore mere praktiske forhandlinger med samarbejdslandene.

Man kan vende og dreje det her, alt efter hvordan man vil, men realiteten er, at der er et element af konditionalitet, der er et pres fra os på de fattige udviklingslande om at opprioritere deres opmærksomhed over for miljøet, når vi kommer med vores miljøbistand. Vi kommer ikke kun med det som en gave til dem. Realiteten er, at der også er tale om et vist pres.

Både i internationale diskussioner og i det praktiske arbejde med samarbejdslandene er det en kvalitet, at vi kan sige, at det her er altså noget, der er bred enighed om i Danmark. Det er noget helt andet at diskutere tingene på den baggrund, end hvis det var noget, vi med et eller andet snævert flertal bag os gjorde rundt omkring i verden. Det giver en politisk holdbarhed, og set i forhold til, hvor megen tid det typisk tager, og hvor besværligt det kan være at få det gennemført i praksis rundt omkring, er det ganske værdifuldt.

Med hensyn til diskussionen om, hvor mange ministerier der er involveret i arbejdet, er det lige før, jeg kunne fristes til at sige, at hvis det hele kun blev lavet i ét ministerium, blev der nok lavet alt for få fejl. Men nu er det altså, som det er, og jeg vil pege på, at den måde, det nu er organiseret på, indebærer, at det også skaber klarhed for alle i debatten og i beslutningsprocesserne med hensyn til placeringen af ministeransvaret. Vi har nogle klare retningslinjer med hensyn til, hvem der gør hvad i hvilke lande, og det betyder, at der i praksis ikke er så megen friktion, som hvis det ikke havde været